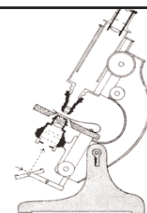

ΣΤΟ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΟ...

ΕΛΠΙΔΑ ΓΙΑ ΤΑ ΟΜΟΓΕΝΕΙΑΚΑ ΜΜΕ Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΑΜΒΑΚΗΣ

Μιχάλης Λυμπερόπουλος

Καθημερινά πάρα πολλοί είναι εκείνοι που μιλούν για τα επτά εκατομμύρια του απόδημου Ελληνισμού που βρίσκονται διάσπαρτα σε περισσότερες από 143 χώρες του κόσμου. Ελάχιστοι όμως είναι οι αναφερόμενοι στα Ομογενειακά ΜΜΕ και ιδιαίτερα στον Ομογενειακό Τύπο και στο ρόλο που αυτός διαδραματίζει μέσα σε αυτά τα εκατομμύρια των Ελλήνων της ξενιτιάς.

Ακόμα ολιγότεροι είναι οι γνωρίζοντες κάτω από ποιες εξαιρετικά δύσκολες συνθήκες επιτελούν το υψίστης σημασίας εθνικό, πολιτιστικό, και κοινωνικό τους έργο και δεν αποτελεί σχήμα λόγου, όταν ισχυριζόμαστε ότι η διατήρηση και η πρόοδος τούτου του Ελληνισμού της διασποράς οφείλεται κυριολεκτικά στον «ηρωικό» δημοσιογραφικό κόσμο της Ομογένειας. Όταν η Ελλάδα αναγκαζόταν κάτω από εξαιρετικά δύσκολες συνθήκες να αφήσει να φύγει το πλέον υγιές κομμάτι της Ελληνικής κοινωνίας προς τις υπερπόντιες χώρες, τις περισσότερες φορές χωρίς να γνωρίζει που ακριβώς πηγαίνει, αλλά και τι θα αντιμετωπίσει, οι Ομογενειακές εφημερίδες με πρώτες τις εφημερίδες «Ατλαντίς», «Λοξίας» κ.α. ήταν αυτές που υποδέχονταν τις καρabiές των απαιδευτων χωρικών- γεωργών που έφθαναν στις ΗΠΑ και στην συνέχεια προσπαθούσαν να τους εντάξουν μέσα στο αστικοβιομηχανικό κλίμα της νέας τους πατρίδας.

Προστάτης, οδηγός και φύλακας άγγελος του μετανάστη, ήταν σε εκείνα τα δύσκολα χρόνια ο Τύπος της Ομογένειας. Και στις μέρες μας, καθημερινά κάποιοι αφανείς «ήρωες» του ομογενειακού Τύπου με μελάνι, αλλά και «αίμα καρδιάς», στα τέσσερα σημεία του πλανήτη, διεξάγουν ένα υπέροχο αγώνα. Έναν αγώνα που αντικατοπτρίζει την αγωνία εκατομμυρίων συμπατριωτών μας να αντισταθούν στην «αλλοτρίωση» που τους απειλεί και να κρατήσουν ζωντανή την Ελληνική γλώσσα, την ιστορία και τις παραδόσεις του Ελληνισμού. Μια προσπάθεια συγκινητική και ελπιδοφόρα καθώς πασχίζουν να αρθρώσουν τον δικό τους ιδιαίτερο Ελληνικό λόγο.

Καθοριστικός λοιπόν για τον Ελληνισμό της διασποράς ο ρόλος του Ομογενειακού Τύπου, ο οποίος αποδειγμένα και με ιδιαίτερη ευαισθησία δύναται να προσεγγίσει τα κοινωνικά, τα πολιτικά, τα εθνικά και τα ποικίλα άλλα θέματα που απασχολούν τους Έλληνες

της διασποράς, ενώ παράλληλα αποτελεί τον κύριο πομπό επικοινωνίας με την μητέρα πατρίδα.

Φωτοδόχος πηγή είναι για τα εκατομμύρια συμπατριωτών μας, ο Ομογενειακός Τύπος που κατόρθωσε μέσα από τις πλέον αντίξοες συνθήκες να διατηρήσει ακμάζουσα και ενεργητική την κοινωνία των αποδήμων, αλλά και να καταστεί ο συνδετικός κρίκος ανάμεσα στην παλιά και στην νέα πατρίδα, ανάμεσα στις ίδιες τις γενεές των μεταναστών.

Ο Ομογενειακός Τύπος, αυτή η «ιερή» φλόγα που ασίγαστα καίει στην καρδιά του ομογενή δημοσιογράφου, είτε βρίσκεται στην Νέα Υόρκη, είτε σε κάποια μικρή πόλη της Λατινικής Αμερικής ή της μακρινής Νέας Ζηλανδίας, χτυπά με το ίδιο παλμό, με την ίδια ζέση και με κύριο στόχο να κρατηθεί, ζωντανή η ελληνική γλώσσα, αναλλοίωτη η ιστορική μνήμη, και η συνεχής επαφή με τη μητέρα πατρίδα.

Πόσοι όμως είναι εκείνοι, που γνωρίζουν ότι η Ελλάδα

μέσω του Ομογενειακού Τύπου βρίσκεται παντού; Από την Κύπρο έως την μακρινή χώρα των Ίνκας, από τις Στέπες των Ασιατικών Δημοκρατιών της πρώην Σοβιετικής Ένωσης έως τη Φιλανδία και τις ΗΠΑ, από τον Καναδά και τη Λατινική Αμερική έως την Αφρική την Αυστραλία και την Νέα Ζηλανδία. Δεκάδες λαμπερά αστέρια που φωτίζουν και καθοδηγούν τον Ελληνισμό της διασποράς.

Ο Τύπος της Ομογένειας δεν επιτελεί μόνο ένα εξαιρετικής σπουδαιότητας εθνικό πολιτιστικό και κοινωνικό έργο, αλλά υψίσταται ως πνευματικό κληροδότημα των Αποδήμων προς τον Μητροπολιτικό Ελληνισμό.

Τα έντυπα των Ελλήνων της διασποράς γαλούχησαν τις γενιές των Αποδήμων με τα εθνικά οράματα και πρόβαλαν τα έργα του πνεύματος, στάθηκαν αρωγοί και συμπαραστάτες στα κλειόμενα δύσκολα για το Έθνος στιγμών.

Γι' αυτόν τον κόσμο όμως με την τεράστια εθνική προσφορά, που με «αίμα καρδιάς» εκδίδει τα έντυπά του, δεν υπάρχει καμιά πρόνοια, καμιά συμπαράσταση, καμιά οικονομική ενίσχυση. Ούτε καν συμβολική για την απόσβεση του ηθικού χρέους της Ελληνικής πολιτείας προς αυτούς τους αφανείς «ήρωες».

Οι υποσχέσεις έμειναν κούφια λόγια και πολλά έντυπα έχουν διακόψει την έκδοσή τους, ενώ θα μπορούσαν να συντηρηθούν από κάποιες διαφημιστικές καταχωρήσεις από τα τεράστια ποσά που διατίθενται για την προβολή της Ελλάδας στο εξωτερικό και στο εσωτερικό από τα αρμόδια υπουργεία.

Οι ομογενείς δημοσιογράφοι, σαφώς και δεν επαιτούν. Διεκδικούν, όπως είχε γράψει πριν λίγο καιρό, η εκλεκτή συνάδελφος Ιουστίνη Φραγκούλη «την θέση που τους ανήκει». Για να επιτευχθεί όμως αυτό, πρωτίστος πρέπει να βοηθήσουν όλοι οι αρμόδιοι, και ιδιαίτερα ο κ. Πρωθυπουργός, που τόσες υποσχέσεις έχει δώσει προς τα Ομογενειακά ΜΜΕ. Μοναδική όμως ελπίδα για καλύτερες μέρες των ΟΜΜΕ αποτελεί ο νέος Πρόεδρος του Συμβουλίου Αποδήμων Ελληνισμού, κ. Στέφανος Ταμβάκης, που από την θέση ακόμα του Αναπληρωτή Προέδρου, είχε έντονα ενδιαφερθεί τόσο για το δημοσιογραφικό, όσο και για τον πνευματικό κόσμο της διασποράς. Άνθρωπος με σύγχρονες και πρωτοποριακές ιδέες ο νέος Πρόεδρος γνωρίζει το υψίστης σημασίας έργο των Ομογενειακών Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης, αλλά και των πνευματικών ανθρώπων της διασποράς και αναμφίβολα θα τους δώσει την θέση που τους αξίζει και στο ΣΑΕ.

Ο μπράβο... τουρισμός

Η ανεπάρκεια της αστυνομίας είναι η γενεσιουργός αιτία της προστασίας και των μπράβων. Στη γείτονα Ιταλία το face control, κοινώς πόρτα, έληξε δια νόμου, όταν ο πατέρας ενός παιδιού από τη Νάπολη που χτυπήθηκε από μπράβο νυκτερινού κέντρου, βούτηξε την καραμπίνα και πυροβόλησε στα πόδια τον πορτιέρη. Τα θέματα έφθασε στην ιταλική βουλή και οι μπράβοι εξαφανίστηκαν από τις πόρτες μέσα σε ένα βράδυ!..

Όλα αυτά στην Ιταλία, η οποία φημίζεται για τη μαφία, την καμώρα, την ντραγκόνα και όλες τις υπόλοιπες παραλλαγές του οργανωμένου εγκλήματος. Φαίνεται λοιπόν ότι ακόμα κι εκεί υπάρχουν όρια μεταξύ του ρόλου των αρχών και εκείνου των μπράβων και των προστατών, σε αντίθεση με τη χώρα μας, όπου τα πάντα παραμένουν ρευστά και συγκεχυμένα...

Ο φόνος ενός παιδιού, είκοσι μόλις ετών, από τους μπράβους της Μυκόνου ήταν ένα ξεκαθάρισμα λογαριασμών χωρίς ουσία. Ένα παιδί δολοφονήθηκε με λίγα λόγια δι' ασήμαντον αφορμήν εξαιτίας της ασυδοσίας των ιδιοκτητών, της ανυπαρξίας των αρχών, της ανόητης οικογενειακής και τοπικιστικής αντίληψης ορισμένων ανεγκέφαλων της Μυκόνου, ανίκανων να φέρουν τους τίτλους που διαθέτουν και να εκπροσωπούν με αυτές τις τριτοκοσμικές αντιλήψεις ένα κοσμοπολίτικο νησί.

Σίγουρα δεν περιμένουμε από τους προστατευμένους ιδιοκτήτες αυθαιρέτων και από το μεσημεριανό life style της τη-

λέορασης να αντιδράσουν για έναν «κ...αυστραλό» που έφυγε. Δεν φιλοδοξούμε να συναντήσουμε στις επάλξεις της διαμαρτυρίας τον Καίσαρη με τον Κωστόπουλο και τους υπόλοιπους θαμώνες της κυκλαδικής μ... Αυτά θα συζητηθούν το βράδυ μεταξύ μεθυστικών αρωμάτων και ακριβών (ενίοτε faux) κοσμημάτων στα στέκια. Θα σηκώσουν τους τόνους μαζί με την τσίκνα της συναγρίδας και τις τσιρίδες του Χατζηγιάννη «χέρια ψηλά», για να επιστρέψουν τλαιπωρημένοι από την πλήξη στον βιολογικό και αέναο λήθαργό τους. Μέχρι τον επόμενο Αυστραλό, Αλβανό, Πακιστανό, Έλληνα... Δεν είναι προσωπική η αντιδικία με τα πρόσωπα που ενδεικτικά αναφέραμε. Θα συμπεριλαμβάναμε και τους εαυτούς μας μέσα σε αυτή την κοινωνική νιρβάνα, η οποία είναι σίγουρο ότι κάποια στιγμή θα γυρίσει ως αυστραλιανό μπούμεραγκ στα δικά μας παιδιά και στα ανόητα κεφάλια μας... Η εξουσία κάνει την πάπια, ο Ρουσόπουλος έκανε αναφορά στο θέμα για να κατευθάσει τον θυμό των Αυστραλών και να αποφευχθεί διπλωματικό επεισόδιο, οι υπόλοιποι κάνουμε τον Πέτρο (πελεκάνο) και για την ταμπακίερα δε μιλάει κανένας!

Αν έχουμε πολιτικές εξελίξεις και έχει αποφασιστεί να αναλάβουν οι μπράβοι μετά τους νταβατζήδες, θέλουμε να το ξέρουμε. Είναι ντροπή να κάνετε την πάπια στοχεύοντας τις ψήφους των δικών σας στη Μύκονο εν όψει πιθανών εκλογών. Κινδυνεύετε εκτός από πάπιες να αποδειχθείτε και κότες...